

naast haar zou staan, dan moest ieder het zien en weten — deze vorm haast namen haar vage gedachten aan.

Het was een zachte voorjaarsmorgen; in den tuin fladderden en sjilpten de musschen, grauwe vogeltjes tegen den blauwen hemel. Lize had de ramen van de slaapkamer hoog opgeschoven en den milden wind voelde ze als een weelde om haar leden en in haar koel gezicht. Nu moest ze zich klaarmaken om naar het station te gaan. Ze keek in den spiegel en hief haar handen naar haar haar, dat ze gedachteloos streelde, zooals ze het een lief klein kind zou hebben kunnen doen.

Ze dacht aan haar vader en moeder, die ze ging verlaten, zonder droefheid; ze dacht niet aan het nieuwe leven. Het nieuwe leven was als de lentewind, bevrijdend, zacht haar loswoelend uit de oude, broeiende sleur.

„Lize”, riep mevrouw aan de trap, „Lize!”
„Is het tijd?, ik ben klaar”.

Lize tusschen vader en moeder in, zoo liepen ze naar het station.

„We zijn vroeg”, zei mijnheer, „laten we langzaam loopen”. Dat deden ze. Ze groetten veel en keken veel om zich heen, met vriendelijk-blijge gezichten.....

Hans zat in den trein en dacht aan hen. Nog een kwartier; zeker zouden ze al van huis zijn gegaan en nu op den stationsweg loopen, Lize in 't midden, vroolijk-glimlachend naar alle menschen en alle huizen. Blij waren ze omdat zij thuis kwam. Stijf kneep ze haar handen samen in haar mof en toen ze tòch nog de tranen warm en vochtig voelde in haar anstig-open oogen, beet ze op haar lip en liet niet af, ondanks de pijn. Véél lachen en druk praten: dag, dag, — zoo blij jullie te zien — dag Lies- en moeder- en vader. — Hen omhelzen — o — en zich laten zoenen op haar wangen — haar wangen die hij gezoend had en na hem niemand meer — drie weken, drie weken lang niemand — na hem. Stil, ze was er bijna; nu lachen en ja, zeggen dat ze verkouden was, hèel zwaar verkouden. Een stukgetreten zakdoek hield ze verstoppt in haar mof;

daarboven op lag een schoone nog opgevouwen. Ze had een tijdlang alleen in de coupé gezeten. maar wilde toen niet huilen, wilde en mocht niet. Zachtjes had ze gekreund, het zelf nauwelijks hoorend door het stampen van den trein; aanzwellend onwillekeurig bij heftiger wielengeraas of een snerpend gefluit van den locomotief. Het zakdoekje werd vochtig om haar mond en scheurde op haar scherpe tandjes, zoodat ze de dorre rafels proefde op haar tong, als een zware zieke het weinige, laffe voedsel.

— Dag, dag, blij dat ik thuis ben. — Best, ja; — jullie ook goed? Dag moeder — O, zou ze niet uitbarsten als ze moeder zag, moeders stille, mooie gezicht, maar harts-tochtloos, koud — O, koud waren àlle menschen, hij ook was, — nee, nee, dat was nièt wàar, hij voelde zóo sterk, zóo warm, dat hij niet liefde kon veinzen, toen, — toen liefde, — er niet meer was. Hij hield niet van haar, niet, niet, niet.

— De trein floot en verminderde zijn vaart! Ze zou er haast wezen; stil, nu haar mandje uit het net halen en klaar staan voor het portier, midden er voor, dat ze haar gauw zagen; — en dan lachen. Ze zou haar oogen maar wat dicht knijpen, dan konden er geen tranen door; kleine pretoogjes, zeiden de menschen; kleine oogjes dat kon dus wel. De trein stopte; ze zag hen staan, zooals ze hen had zien loopen op den stationsweg: Lize in 't midden en hun gezichten zoo welvoldaan — o God — nu lachen....

De innigste begroeting was voorbij; ze liep gearmd tusschen vader en moeder. Lize, die geen woord wilde missen, was dan links, dan rechts van hen. „Je ziet wat bleekjes en smalletjes kind, zei moeder”.

„Dat komt, ik ben zoo erg verkouden”, antwoordde ze grif en nam meteen den schoonen zakdoek. „Alweer een schoone”, zei ze lachend.

„En hoe was het den laatsten tijd in 't ziekenhuis, druk?” informeerde vader.

„Druk, nee—niet erg, of, och, 't gaat nogal; heel gewoon, druk is 't altijd.”